

№ 10/1966.

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y r e l -
s e s framställning till Ålands landsting med
förslag till landskapslag angående ändring av
landskapslagen om fiske i landskapet Åland.

Enligt den ursprungliga lydelsen av landskapslagen den 8 augusti 1956 om fiske i landskapet Åland (39/56) liksom också enligt tidigare gällande stadganden var det förbjudet att utan tillstånd av landskapsstyrelsen forsla, i försäljningssyfte förvara, sälja, köpa eller mot betalning servera gädda under tiden 20 april - 15 juni. Stadgandet kompletterades år 1962 med ett förbud mot spinnfiske och annat fiske med drag under samma tid. Syftemålet med fredningen av gädda under denna tid var dels att främja gäddstammens fortbestånd genom en fredning under lektiden, dels att möjliggöra anskaffning av rom för landskapets fiskodlingsanstalt. Då spinnfisket under de senaste åren ökat starkt i omfattning, ansågs det nödvändigt att komplettera stadgandet med förbud mot sådant fiske.

Landskapsstyrelsen har, på grund av den kritik, som från många håll framförts beträffande ovannämnda förbud, övervägt upphävande av dem. I sådant avseende har landskapsstyrelsen inbegärt utlåtande av Ålands fiskarförbund, Delegationen för Ålands lantmannagillen och av professor Bo-Ljungar Wikgren vid Åbo Akademi. Av dessa utlåtanden kan dragas den slutsatsen, att det icke kan anses ändamålsenligt att upphäva förbudet mot fiske under gäddans lektid utan att på något sätt motverka och kontrollera det intensifierade fiske, som därefter kunde följa.

Sådana motåtgärder kunna tänkas på olika sätt. Såväl Ålands fiskarförbund som Delegationen för Ålands lantmannagillen föreslår nu, att fiskekort och fiskevårdsavgift skulle införas för att en bättre övervakning skulle kunna åstadkommas, dels genom att varje fiskare kunde omedelbart legitimera sig och dels genom att medel skulle stå till buds för anordnande av en lämplig övervakning av fisket. Förslag att fastställa olika avgift för landskapets fasta inbyggare och för främlingar på samma sätt som fallet är med jaktkort, har också framförts i detta sammanhang.

Landskapsstyrelsen har ansett förslaget om införande av fiskevårdsavgift beaktansvärt, men har dock funnit, att närmare undersökningar och överväganden ännu bör föregå ett slutligt ställningstagande. Det kan ifrågasättas, om det för jaktkort fastställda systemet i alla avseenden kan anses tillämpligt också på fiskekortet. Sålunda har det inom landskapsstyrelsen ifrågasatts, om det är riktigt att uppbära en avsevärt högre avgift i detta fall av främlingar. Riktigare vore måhända att samma fiskevårdsavgift skulle gälla för främlingar men att övervakningen

av fiskerätten och därmed av erläggandet av avgift till vattenägaren borde skärpas.

Inom landskapstyrelsen har också särskild vikt lagts vid frågan, hur man kunde anordna uppbörden av fiskevårdsavgiften på ett möjligast smidigt sätt. I detta fall synes det vara skäl att studera också utländska system, då det i riket tillämpade måhända icke är det för landskapet bäst lämpade.

Till dessa frågor ansluter ytterligare problemet med jaktvården i skärgården under sjöfågeln's häckningstid. Det anses vara till uppenbar fördel att spinnfiskeförbudet såsom en "biprodukt" medfört en fridfull tid för häckningen. För att ett uppgivande av förbudet icke skall ha menliga verkningar, kunde man tänka sig en reglering av fisket med drag under våren och försommaren sålunda, att detta vore tillåtet endast från båt. I sådant fall skulle fåglar, som häckar intill stranden, ändå beredas mera fridfulla förhållanden än om sportfiskarna fritt skulle ströva utmed stränderna.

Då en närmare reglering av gäddfisket på försommaren icke kan förverkligas genom överlämnande av förslag till Landstingets vintersession såvitt gäller innevarande år, har landskapsstyrelsen beslutat ytterligare utreda de härmed sammanhängande frågorna innan framställning härom överlämnas.

Fiske med s.k. strömmingsryssja har i landskapet varit förbjudet enligt 15 § 1 mom. 4 punkten och 17 § 2 mom. Sådan ryssja får användas i riket. Förbudet har i tiden införts i syfte att minska på strömmingsfisket under lektiden. Numera fiskas strömming huvudsakligen med trål i landskapet medan skötfisket har rätt ringa betydelse. I riket har dock ryssjefisket en betydande andel i de årliga strömmingsfångsterna. Den försöksverksamhet, som föranstaltats i landskapet synes visa, att fisket kan vara lönande åtminstone i vissa inre vatten, samt att fisket icke i nämnvärd grad leder till fångst av fjällfisk. Landskapsstyrelsen anser därför, att fiske med strömmingsryssja numera kunde tillåtas. Stadgandet i 21 § landskapslagen om fiske, att sådan ryssja icke får utsättas på sådan plats eller sådan tid, att jämväl annan fisk fångas i nämnvärd grad i redskapet, bör givetvis i detta sammanhang iakttagas.

Sistnämnda förslag medför ändring av 15 § och 17 § 2 mom. Genom den ringa betydelse fjällfiske med ryssja numera har, anser landskapsstyrelsen, att också begränsningarna beträffande övriga ryssjors storlek kan upphävas, varför 15 § 1 mom. 4 punkten i sin helhet föreslås utgå liksom även det särskilda stadgandet i 17 § 5 mom. om s.k. braxenryssja. För fjällfiskryssja skulle då i allmänhet gälla ett minimimått på 40 mm:s maskstolpar eller 15 varv på 60 cm sträckt garn (17 § 2 mom.).

För laxnät (drivgarn) harⁱ landskapslagen fastställts en minsta maskstorlek om 85 mm (32/64). Då likväl motsvarande mått för laxnät av syntetiskt garn i Sverige fastställts till 80 mm, har det varit svårt för laxfiskarna att i Sverige anskaffa nät, som uppfyller lagens föreskrifter. Stadgandet i gällande lydelse av 17 § infördes dock just på grund av de för Östersjöfiskarna eftersträfvade enhetliga stadgandena i detta avseende. Landskapsstyrelsen anser, med tanke på att många laxfiskare från landskapet anskaffa nät i Sverige, att minimimåttet borde vara detsamma som i Sverige, varför stadgandet föreslås ändrat i enlighet härmed.

Gällande lydelse av 25 § 2 mom. i landskapslagen om fiske stadgar, att landskapsstyrelsen är berättigad att tidigast två år efter utplanteringen av sådant fiskslag, som icke genom naturlig förökning kan bli bestående, tillåta fiske av ifrågavarande fiskslag. Detta stadgande har visat sig olämpligt med tanke på fiske på regnbågsforell, som numera ofta utplanteras i Norden t.o.m. i fullvuxet stadium. Då möjlighet alltså borde beredas för fiske betydligt tidigare än efter två år och då denna utplantering icke har någon som helst betydelse för landskapets normala fiskbestånd, föreslår landskapsstyrelsen stadgandet ändrat så, att någon tidsbegränsning icke skulle gälla.

Med hänvisning till det ovan anförda får landskapsstyrelsen härmed förelägga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

angående ändring av landskapslagen om fiske i landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 15, 17 och 25 §§ landskapslagen den 8 augusti 1956 om fiske i landskapet Åland (39/56), 15 och 17 §§ sådana de lyda i landskapslagen den 1 juli 1964 (31/64), såsom följer:

15 §.

Vid fiske får ej användas:

- 1) sprängämnen, skjutvapen, giftiga eller bedövande ämnen eller elektrisk ström;
- 2) fisken enbart utifrån sårande redskap som ljuster, om ej landskapsstyrelsen för visst vattenområde och viss tid beviljat tillstånd därtill;
- 3) helt eller delvis av väv förfärdigat redskap eller tätare garnredskap än vad i 17 § anges;
- 4) sådana föremål eller anordningar på botten, i vattnet eller ovan om detsamma, vilkas ändamål är att skrämma fisken i fångsredskapen, med i 16 § nämnt undantag; samt
- 5) öppen eld eller annan ljuskälla för att locka fisken.

17 §.

I redskap av garn skall minsta avståndet mellan knutarna eller garnkorsen, beräknat från dessas mittpunkt och då redskapet är vått och garnet utsträckt men ej spänt, utgöra:

1) för fångst av nors och vassbuk 10 millimeter eller 60 varv på 60 centimeter garn;

2) för fångst av strömming 12 millimeter eller 50 varv på 60 centimeter garn;

3) för fångst av lax och laxöring 55 millimeter eller 11 varv på 60 centimeter garn samt för laxnät, vilka icke äro fästade i botten eller i land (drivgarn), 80 millimeter; samt

4) för fångst av annan fisk 37 millimeter eller 16 varv på 60 centimeter garn, dock så att fjällfisknot och fjällfiskryssja må tillverkas med 27 millimeters avstånd mellan knutarna eller 22 varv på 60 centimeter garn, men må sådan not eller ryssja icke vara tillverkad av klenare garn än som motsvarar femtontrådigt, tjugonummers bomullsgarn.

I ryssja, som är högre än en meter, skall sagda avstånd vara 40 millimeter eller 15 varv på 60 centimeter garn; användes ryssja för fångst av strömming må dock maskstorleken vara som i 1 mom. 2 punkten är sagt.

Bestämmelserna i ----- (3 mom.) ----- 125 centimeter.

Skall strömming ----- (4 mom.) ----- 8 millimeter.

Redskap av ----- (6 mom.) ----- som möjligt.

25 §.

Utplanteras på ----- (1 mom.) ----- eller kräfta.

Fångst av utplanterat fiskslag må dock av landskapsstyrelsen tillåtas tidigare än i 1 mom. är sagt, om fiskslaget enligt sakkunnigutlåtande icke genom naturlig förökning blir bestående.

Om förbudet ----- (3 mom.) ----- förbudet gäller.

Utplantering av ----- (4 mom.) ----- av landskapsstyrelsen.

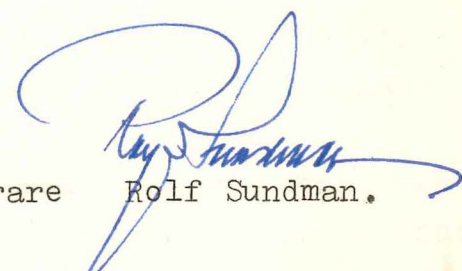
Denna lag träder i kraft den 1 juli 1966.

Mariehamn, den 28 februari 1966.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd Hugo Johansson.

Lagberedningssekreterare

 Rolf Sundman.